

ПЕНЯ ЗА ПОРУШЕННЯ СТРОКІВ РОЗРАХУНКІВ У ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК АДМІНІСТРАТИВНО-ГОСПОДАРСЬКА САНКЦІЯ

Проведення розрахунків відповідно до Закону України від 23 вересня 1994 р., № 185/94-ВР «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті»[3; 1994. – № 40. – Ст. 364] (далі – Закон № 185) іноді відбувається з порушенням установлених цим Законом строків і нарахуванням за це пені. Існує різна судова практика щодо визнання пені адміністративно-господарською санкцією та її застосування.

Метою даної статті є визначення суті пені за порушення строків розрахунків відповідно до зазначеного Закону № 185 і з'ясування теоретичних положень щодо умов її застосування як виду адміністративно-господарської санкції.

Для вирішення поставлених завдань необхідно врахувати досягнення науковців у висвітленні питань господарсько-правової відповідальності, в тому числі В.К. Мамутова, В.В. Лаптева, В.С. Щербини,

О.П. Віхрова. Після прийняття Господарського кодексу України (далі – ГКУ) і закріплення ним основних приписів господарсько-правової відповідальності у зв'язку неоднаковим їх правозастосуванням додаткового доктринального дослідження потребує окремий вид адміністративно-господарських санкцій – пеня за порушення строків розрахунків в іноземній валюті.

Позицій більшості судів відповідають нормам статей 238, 239, 241 і 250 ГКУ при розгляді справ, не пов'язаних з розрахунками в іноземній валюті в зовнішньоекономічній діяльності. По справах, пов'язаних зі стягненням пені за порушення строків розрахунків, слід відмітити наступні варіанти правозастосування, які чітко просліджуються із судових рішень і які іноді не узгоджені між собою. Наведемо їх.

1. Переважною є точка

Питання адміністративного, господарського та фінансового права

зору, що пеня за порушення строків розрахунків у сфері зовнішньоекономічної діяльності за своєю правовою природою є різновидом адміністративно-господарських санкцій і застосовується згідно зі ст. 250 ГКУ (відмічено в постановках Вищого адміністративного суду України: № К-8383/06 від 28 лютого 2008 р. по справі № 6/11; № К-17021/06 від 13 березня 2008 р. по справі № 17/23; від 5 червня 2008 р. по справі № 33/638; від 9 квітня 2009 р. по справі № 46/145-А; від 10 грудня 2009 р. по справі № 26/192а [8]).

2. У деяких судових рішеннях визнано, що пеня є ні податковим зобов'язанням, ні неустойкою, ні фінансовою санкцією, ні адміністративно-господарська санкція (постанова Вищого господарського суду України від 7 липня 2005 р. № 29/11[11]).

3. Порушення строку розрахунків є триваючим порушенням правил здійснення господарської діяльності (постанова колегії суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного суду України від 25 березня 2008 р.; постанова Вищого адміністративного суду України від 9 квітня 2009 р. по справі № 46/145-А[8]).

4. Строки відповідно до ст. 250 ГКУ застосовуються при

зверненні контролюючого органу з позовом про стягнення пені за порушення строку розрахунків, а норми ст. 15 Закону України «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетом та державними цільовими фондами» не застосовуються (постанова Вищого адміністративного суду України від 12 жовтня 2006 р. по справі № 10/255[8]).

5. Річний строк за ст. 250 ГКУ відраховується за рік до прийняття рішення контролюючим органом про застосування пені у зв'язку з триваючим правопорушенням (постанова Вищого адміністративного суду України від 9 квітня 2009 р. по справі № 46/145-А[8]).

6. Відмінним від попередніх прикладів є застосування 6-місячного строку за ст. 250 ГКУ, початок якого (тобто виявлення порушення) відраховується або від дати повідомлення банком про порушення строків розрахунків в Державну податкову інспекцію (далі – ДПІ) (постанова Вищого адміністративного суду України від 5 червня 2008 р. по справі № 33/638), або від дати складання акта перевірки ДПІ (постанова Вищого адміністративного суду України № К-17021/06 від 13 березня 2008 р. по справі № 17/23), а закінчення – визначається датою прийняття контро-

ПРОБЛЕМИ ЗАКОННОСТІ

лючим органом рішення про нарахування пені (постанова Вищого адміністративного суду України від 9 квітня 2009 р. по справі № 46/145-А[8]).

У наукових джерелах існують різні погляди щодо сутності адміністративно-господарських санкцій. Так, на думку В.С. Щербини, правовим засобом господарсько-правової відповідальності якраз і служать адміністративно-господарські санкції, і відносить їх до самостійних форм такої відповідальності [13, с. 404, 405, 419], що, на нашу думку, цілком відповідає статтям 216 і 217 ГКУ. У той же час Д. М. Лук'янець, проаналізувавши ці статті санкції господарсько-правовою відповідальністю, а з перелічених у ст. 239 ГКУ видів останньої відносить до заходів юридичної й адміністративної відповідальності: (а) вилучення прибутку (доходу), (б) стягнення зборів (обов'язкових платежів), (в) припинення експортно-імпортних операцій, (г) застосування індивідуального режиму ліцензування, (д) зупинення або анулювання ліцензії (патенту) на здійснення об'єктом господарювання окремих видів господарської діяльності [10, с. 10, 11, 15].

Із цього приводу треба підкреслити, що сталі категорії науки адміністративного права

можливо й необхідно враховувати при теоретичних дослідженнях господарсько-правової відповідальності і при вдосконаленні відбиття здобутків господарського права в законодавстві. Але при цьому слід розуміти, що становлення інститутів і категорій господарського права ґрунтується передусім на особливостях господарських правовідносин. Правильно, вважаємо, відмічено Е. Ф. Демським: незважаючи на видиму спільність загальних рис та ознак адміністративної відповідальності й адміністративно-господарських санкцій, існує також і їх значна відмінність, що розмежовує ці поняття й дає змогу визначити останні як один зі складників господарсько-правової відповідальності [7, с. 27, 28]. Існує ще одна точка зору в науці адміністративного права, згідно з якою ГКУ визнається законом, який офіційно визнав адміністративну відповідальність юридичних осіб. Проте цього положення не поширюються на відповідальність у сфері оподаткування, пожежної й санітарно-епідеміологічної безпеки, використання природних ресурсів, банківську діяльність та деякі інші [2, с. 195].

До особливостей адміністративно-господарських санкцій В.С. Щербина відно-

Питання адміністративного, господарського та фінансового права

суть: а) розмір адміністративно-господарських штрафів, як одного з видів адміністративно-господарських санкцій, устанавлюється виключно законом; б) на застосування таких санкцій не поширюється досудовий порядок реалізації господарсько-правової відповідальності, закріплений ст. 222 ГКУ; в) закон називає різні строки реалізації господарських та адміністративно-господарських санкцій [13, с. 417].

З нашого погляду, ознаками адміністративно-господарських санкцій на підставі ч. 2 ст. 216, ст. 238, ч. 4 ст. 217, абз. 13 ст. 239 ГКУ слід вважати: (1) адміністративно-господарські санкції встановлюються виключно законами; (2) види таких санкцій, умови й порядок їх застосування визначаються ГКУ, іншими законодавчими актами, а з огляду на норму ч. 2 ст. 19 Основного Закону України («Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України») такими законодавчими актами повинні бути саме закони; (3) підстави застосування санкцій – порушення закріплених законодавчими актами правил

здійснення господарської діяльності; (4) суб'єктом відповідальності виступає суб'єкт господарювання; (5) наявність вини відповідно до ч. 2 ст. 218 ГКУ; (6) санкції застосовуються уповноваженими органами державної влади або органами місцевого самоврядування; (7) досліджувані санкції спрямовані на припинення правопорушення суб'єкта господарювання й ліквідацію його наслідків (що реалізується як безпосередньо, так і опосередковано), виконують серед інших функцію попередження, а також гарантують захист прав і законних інтересів громадян, організацій і держави, забезпечують правопорядок у сфері господарювання; (8) строки застосування (строки давності) адміністративно-господарських санкцій передбачені ст. 250 ГКУ та іншими законами.

У цілому пеня за Законом № 185 відповідає названим ознакам і в переліку видів санкцій у ст. 239 ГКУ належить до інших адміністративно-господарських санкцій, визначених ГКУ та іншими законами. Як вбачається, варто додатково зупинитися на деяких особливостях використання цієї статті. Як слушно зауважує щодо іншої санкції В.С. Щербина, необхідно розмежовувати накладення штрафу уповноваженим

ПРОБЛЕМИ ЗАКОННОСТІ

органом державної влади або органом місцевого самоврядування і стягнення штрафу за загальним правилом у судовому порядку [13, с. 428]. У науковій літературі теж констатується, що відповідно до ч. 1 ст. 250 ГКУ при застосуванні адміністративно-господарських санкцій під органами державної влади розуміються не тільки органи влади виконавчої, а й суди [9, с. 85]. На нашу думку, такі положення відповідають: (а) ст. 6 Конституції, згідно з якою державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, а органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України; (б) ч. 1 ст. 1 Закону «Про судоустрій України» [12; 2002. – № 10. – Ст. 441], за якою державна влада в країні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Оскільки зміст деяких адміністративно-господарських санкцій передбачає вилучення майна правопорушника, то потрібно враховувати норму ст. 41 Основного Закону («Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності ... Конфіскація майна може бути

застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом»). Термін «застосування», що вживається стосовно адміністративно-господарських санкцій (ч. 4 ст. 217, ч. 2 ст. 223, ст. 250 ГКУ), фактично треба розуміти в контексті прийняття рішення уповноваженим органом, органом місцевого самоврядування або судом щодо притягнення до відповідальності. У випадку прийняття уповноваженим органом чи органом місцевого самоврядування рішення, яке примусово виконується без звернення до суду, його слід вважати юридичним фактом застосування адміністративно-господарської санкції. Якщо ж рішення суду необхідно для реалізації відповідної санкції, застосуванням останньої буде саме воно, що потрібно враховувати при встановленні строків застосування розглядуваних санкцій.

Аналогічну думку висловлює й О.П. Подцерковний: якщо законом не передбачено право уповноваженого органу публічної влади застосовувати адміністративно-господарські санкції безпосередньо, вони можуть бути застосовані тільки на підставі рішення суду [14, с. 758]. Разом із тим таке розуміння застосування названих санкцій може викликати запе-

Питання адміністративного, господарського та фінансового права

речення й різне застосування норм ГКУ судами. Ось чому компетенція уповноважених органів державної влади, органів місцевого самоврядування щодо порядку ініціювання, накладання, стягнення, застосування цих санкцій додатково повинна бути передбачена в ГКУ, що в наступному могло б усунути суперечності при правозастосуванні. Прикладом цьому є різне тлумачення притягнення до відповідальності і пред'явлення вимог апеляційним господарським і Вищим господарським судом України. Останній у постанові по справі № 8/5502 від 17 липня 2007 р. [8] про стягнення штрафу Антимонопольним комітетом України відзначив, що «пред'явлення до суду вимог про застосування до суб'єкта господарювання санкцій за порушення законодавства про захист економічної конкуренції означає притягнення такого суб'єкта до відповідальності». Інша позиція відображена в ухвалі Вищого адміністративного суду України від 12 листопада 2009 р., № К-9338/07 по справі № 11/325-а [8] про стягнення ДПІ штрафних санкцій: «Адміністративно-господарська санкція, як захід організаційно-правового або майнового характеру, застосовується уповноваженими органами де-

ржавної влади або органами місцевого самоврядування, а тому передбачений статтею 250 ГКУ строк адміністративно-господарської санкції застосовується при їх реалізації і безпосереднього не стосується строку звернення до суду, встановленого статтею 99 КАС».

У зв'язку з викладеним, можемо стверджувати, що застосуванням адміністративно-господарських санкцій, рішення по яких приймається судом, треба вважати дату прийняття рішення судом про притягнення до відповідальності. Цей порядок відрахування строків давності, вважаємо, варто закріпити в ГКУ або в спеціальних законах.

Щодо мети застосування адміністративно-господарських санкцій, передбаченої ст. 238 ГКУ – спрямованість на припинення правопорушення суб'єкта господарювання й ліквідацію його наслідків, то, на наше переконання, не можна обмежуватись окремими функціями правової відповідальності, бо це при застосуванні адміністративно-господарських санкцій неможливо у зв'язку з тісним взаємозв'язком усіх функцій господарсько-правової відповідальності, до яких відносять, як правило, стимулюючу, компенсаційну й інформаційну (сигналізаційну) [15,

ПРОБЛЕМИ ЗАКОННОСТІ

с. 879; 4, с. 320 – 322], які можуть відрізнятися в основному назвою.

Стосовно цього В.С. Щербина зауважує, що нечіткість і неповнота окреслення мети застосування адміністративно-господарських санкцій не повинні служити головним критерієм віднесення тих або інших заходів до таких санкцій і протиставляти їх заходам юридичної відповідальності. Тому зазначення в ч. 1 ст. 238 ГКУ на мету застосування адміністративно-господарський санкцій є зайвим [13, с. 415]. Вважаємо, що для мотивації застосування всіх господарських санкцій достатньо, передбачених ч. 1 ст. 217 ГКУ – настання несприятливих економічних та/або правових наслідків. Наведене регулювання усуне проблему правозастосування, – прикладом чому є постанова Вищого господарського суду України від 7 липня 2005 року по справі № 29/11[11], відповідно до якої при кваліфікації санкції визнано: оскільки нарахування пені за порушення порядку розрахунків у сфері зовнішньоекономічної діяльності не тягне за собою ані припинення правопорушення, ані ліквідацію його наслідків, такий спеціальний вид пені за ознаками не підпадає під визначення адміністративно-господарської

санкції.

Строки застосування адміністративно-господарських санкцій до суб'єктів господарювання (як самостійний господарсько-правового інститут) відповідно ч. 2 ст. 223 ГКУ встановлюються у ст. 250 ГКУ. Як строки давності [14, с. 780, 781] вони за порядком реалізації відрізняються від застосування загального і скорочених строків позовної давності при реалізації в судовому порядку відповідальності за правопорушення в царині господарювання. Застосування адміністративно-господарських санкцій – це публічно-правовий вплив держави на суб'єктів господарювання. Ось чому для порівняння з різними галузями законодавства при визначенні характеру строків, передбачених у ст. 250 ГКУ, треба проаналізувати порядок застосування строків при звільненні від відповідальності в адміністративному праві. Строки, після закінчення яких виключається накладення адміністративного стягнення, є строками давності притягнення до адміністративної відповідальності в адміністративному праві [2, с. 192], врегульовані в кодифікованому нормативному акті – Кодексі України про адміністративні правопорушення. У господарському праві вони нале-

Питання адміністративного, господарського та фінансового права

жать до гарантій прав суб'єктів господарювання [6, с. 234]. Оскільки в ГКУ строки давності застосування адміністративно-господарських санкцій містяться тільки в ст. 250 ГКУ та по окремих санкціях у спеціальних законах, неможливо застосувати будь-які умови щодо припинення, продовження й відновлення строків, які існують в інших галузях права стосовно інших інститутів і які не передбачені в ГКУ й законах. Отже, строки застосування досліджуваних санкцій не належать до позовної давності, тому до них не можуть бути застосовані норми, що регламентують позовну давність. А строк застосування адміністративно-господарських санкцій, як публічно-правова категорія, є строком давності застосування адміністративно-господарських відповідальності й санкцій.

Суб'єкт господарювання, у якого порушені строки зарахування виручки в іноземній валюті або поставки по імпортних операціях, перебуває в цьому стані з дня порушення до його припинення або виникнення обставин, що звільняють від відповідальності, а поденне нарахування є формою стимулювання з метою прийняття резидентом заходів по стягненню з винної сторони. Таке триваюче

правопорушення характеризується декількома юридичними фактами, які визначають моменти його виникнення, припинення, виявлення уповноваженим органом і застосування санкції. Для встановлення дати виявлення необхідно з'ясувати момент одержання інформації про порушення строків розрахунків або поставки уповноваженим органом – державною податковою інспекцією від банку, який виконує функції агента валютного контролю на підставі ст. 13 Декрету КМУ № 15-93 від 19 лютого 1993 р. «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» [3; 1993. – № 17. – Ст. 184] та Положення про валютний контроль, затвердженого постановою правління НБУ № 49 від 8 лютого 2000 р. [12; 2000. – № 14. – Ст. 573]. Днем виявлення порушення необхідно вважати день одержання податковими органами повідомлення від банку поштою, кур'єром або засобами електронного зв'язку, яке надається до 10-го числа місяця, наступного за звітним, відповідно до пунктів 5.1; 5.7; 5.9 Інструкції про порядок здійснення контролю за експортними, імпортними операціями [12; 1999. – № 22. – Ст. 1020], затвердженої постановою правління НБУ № 136 від 24 березня 1999 р.

ПРОБЛЕМИ ЗАКОННОСТІ

У зв'язку з наявністю публічних правовідносин між уповноваженим органом, банком і суб'єктом-порушником виникає питання про характер функцій банку в цій групі правовідносин. Такі функції не властиві для суб'єкта господарювання, й можуть з'являтися тільки у випадку визначеної законодавством ролі суб'єкта права в системі державного регулювання певних організаційно-господарських відносин, до яких належать і правовідносини із застосування санкцій адміністративно-господарських [5, с. 341 – 343]. Фактично аналогічна процедура наділення певних суб'єктів обсягом прав та обов'язків існує і при виконанні органами місцевого самоврядування функцій, на підставі делегованих повноважень [1, с. 243] в адміністративних правовідношеннях. Як видно, участь банків у визначенні адміністративно-господарської санкції відповідає природі делегування частини контролюючих функцій державних органів, але одночасно цей процес не має ознак повного запозичення інституту адміністративного права. Така термінологія додатково підкреслює значення повідомлення банку про порушення строків, яке має похідний характер від контрольних функцій держав-

ного органу, але не має владних повноважень. Такі дії банку повинні бути присутні серед юридичних фактів, що детермінують умови застосування заходів державного впливу на правопорушників.

У випадку застосування адміністративно-господарської санкції за порушення строків, передбачених статтями 1 і 2 Закону № 185 у межах 6-місячного строку з дня його виявлення, виникає питання про подальше застосування цієї санкції за наявності триваючого порушення. У наукових джерелах пропонується: пеня за порушення строків розрахунків в іноземній валюті, передбачена Законом № 185, може бути стягнута тільки за останні 6 місяців до дня складання акта, яким зафіксовано виявлене порушення. Якщо останнє буде тривати й надалі, можливе стягнення пені й за цей період з дотриманням граничних строків, установлених ст. 250 ГКУ [9, с. 88]. Як вбачається, таке обґрунтування є хибним, тому що 6-місячний строк при наступному зверненні до суду за ст. 250 ГКУ вже пройшов, тому це питання треба вирішувати наступним чином. Загальний розмір нарахованої пені не може перевищувати суми не-одержаної виручки (вартості

Питання адміністративного, господарського та фінансового права

недопоставленого товару) при пені за кожен день прострочення в розмірі 0,3% від суми неодержаної виручки (вартості недопоставленого товару) в іноземній валюті, перерахованої в грошову одиницю України за валютним курсом НБУ на день виникнення заборгованості відповідно до ст. 4 Закону № 185. Таким чином, безперервний період (а Законом № 185 не передбачено можливості для ДПІ переривати строк) нарахування пені не може продовжуватися понад $100\%:0,3\%=334$ дні. Оскільки, що ця матеріально-правова норма встановлена Законом № 185, який необхідно вважати спеціальним щодо ГКУ, цей строк (334 дні) є граничним для нарахування пені і він не може вважатися строком давності. Якщо ж співвідносити його зі строком давності, то варто підкреслити, що останній не може впливати на суму пені в розмірі суми неодержаної виручки (вартості недопоставленого товару), закріплений матеріально-правовою нормою, для розрахунку якої й існує зазначений строк у 334 дні.

Наведемо деякі висновки на підставі викладеного.

Участь банків при здійсненні функцій агенту валютного контролю при визначенні адміністративно-господарської санкції фактично має характер делегування частини контролюючих функцій уповноважених державних органів. Дії банків є елементом адміністративно-господарської санкції без покладання на них владних повноважень.

Порушення строків розрахунків, передбачених статтями 1 і 2 Закону України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті», має характер триваючого порушення правил здійснення господарської діяльності. Пеня за порушення цих строків є адміністративно-господарською санкцією, яка регулюється в тому числі і статтями 238, 239 і 250 ГКУ. Для усунення суперечностей пропонуємо в названому Законі регламентувати умови і строки застосування пені.

Додаткового дослідження потребує визначення порядку застосування строків давності притягнення до адміністративно-господарських санкцій.

Список літератури: 1. Адміністративне право України: Акад. курс.: У 2-х т.– Т. 1.: Заг. частина / Голова ред. кол. В.В. Авер'янов. – К.: Юрид. думка; 2004. – 584 с. 2. Адміністративне право України: Підруч./ За ред. Ю.П. Битяка. – К. – Юрінком Інтер, 2004. – 544 с. 3. Відомості Верховної Ради України. 4. Вінник О.М. Господарське право: Курс лекцій. – К.: Атіка, 2005. – 624 с. 5. Віхров О.П. Організаційно-господарські правовідно-

ПРОБЛЕМИ ЗАКОННОСТІ

сини. – К.: Вид. дім «Слово», 2008. – 512 с. **6.** Господарське право України: Підруч. для студ. юрид. спец. вищ. закл. освіти/ За ред.. *В.М. Гайворонського та В.П. Жушмана*. – Х.: Право, 2005. – 384 с. **7.** *Демський Е.* Співвідношення адміністративної і господарської відповідальності //Юрид. Україна. – 2005. – № 9. – С. 24 – 29. **8.** Єдиний державний реєстр судових рішень [Електрон. ресурс] – Режим доступу: <http://reestr.court.gov.ua>. **9.** *Кучер Т.* Застосування адміністративно-господарських санкцій // Вісн. прокуратури. – 2007. – № 11 (77). – С. 84 - 93. **10.** *Лук'янець Д.* Про правову природу адміністративно-господарських санкцій // Підпр-во, госп-во і право. – 2005. – № 3 – С. 10 - 15. **11.** Офіційний веб-сайт Вищого господарського суду України [Електрон. ресурс] – Режим доступу: <http://arbitr.gov.ua>. **12.** Офіційний вісник України. **13.** Правова система України: історія, стан та перспективи: у 5-ти т. – Т. 4: Методологічні засади розвитку екологічного, земельного, аграрного та господарського права/ За ред.. *Ю.С. Шемшученка*. – Х.: Право, 2008. – 480 с. **14.** Хозяйственный кодекс Украины: Науч.-практ. комментарий/ Под общ. ред. *А.Г. Бобковой*. – Харьков: Изд. ФЛ-П Вапнарчук Н.Н. – 2008. – 1296 с. **15.** Хозяйственное право: Учеб. / Под ред.. *Мамутова В.К.* – К.: Юринком Интер, 2002. – 912 с.

ПЕНЯ ЗА НАРУШЕНИЕ СРОКОВ РАСЧЕТОВ ВО ВНЕШНЕ-ЭКОНОМИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ КАК АДМИНИСТРАТИВНО-ХОЗЯЙСТВЕННАЯ САНКЦИЯ

Глибко С.В.

В статье рассмотрена пеня за нарушение сроков расчетов во внешнеэкономической деятельности как вид административно-хозяйственной санкции и пути решения проблемных вопросов ее применения.

Ключевые слова: пеня, административно-хозяйственная санкция, расчеты во внешнеэкономической деятельности.

THE FINE FOR BREACH DATES OF PAYMENT IN EXTERNAL ECONOMIC ACTIVITY AS A FORM OF ADMINISTRATIVE AND ECONOMIC SANCTION

Glibko S.V.

In the article was examined the fine for breach dates of payment in external economic activity as a form of administrative and economic sanction and ways of solving problems questions of her application.

Keys words: a fine, administrative and economic sanction, payment in external economic activity.

Надійшла до редакції 22 .02.2010 р.